

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 1461-3 / 2014
Érkezett:	2014. SZEPTEMBER 26.
Példány:	1
Melléklet:	4 db
Magyarország Alkotmánybírósága	Kezelőiroda: P-1
1015	
Budapest	
Donáti u. 35-45.	

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Az ügy száma:	10. K. 27.068/2014 / 8 ³
Érkezett:	2014. AUG. 18
Pld..	1 Mell.. 4 db
Érk. módja:	postán / gyűjtőládára / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun /
aláírás:	SW

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED]
[REDACTED] képviselőjében eljárva (ügyvédi meghatalmazás P/1. szám alatt csatolva,
[REDACTED]
[REDACTED] a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.068/2014/7. számon hozott ítéletét (a továbbiakban: Ítélet) mint alaptörvény-ellenes bírói döntést semmisítse meg.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B) cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), a XIII. cikk (tulajdonhoz való jog), illetve a XV. cikk (hátrányos megkülönböztetés tilalma).

Kérelmem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 27. § bekezdése. Ezek alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, amely az alaptörvény-ellenes bírói döntést megsemmisíti.

Az Indítványozó személyes érintettségét igazolja, hogy az Indítványozó ügyében az Ítélet által helyben hagyott közigazgatási határozat elutasította a 2012. évre Indítványozó egyházi

kiegészítő normatív támogatás megállapítására és annak kiutalására vonatkozó kérelmét (illetve a részére kifizetett állami normatív támogatás egy részének visszafizetésre kötelezte). Ezzel sérült az alábbiakban részletesen kifejtendők szerint az Indítványozó Alaptörvényben foglalt, a hátrányos megkülönböztetés tilalmához fűződő, illetve a tulajdonhoz való joga.

A személyes érintettséget igazolja a jogsérelmet tartalmazó közigazgatási határozat (P/2. szám alatt csatolva, a továbbiakban Határozat), mely ellen az Indítványozó a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordult. Keresetlevelében kérte a közigazgatási határozat megváltoztatását, illetőleg hatályon kívül helyezését. A jogerős Ítéletet (P/3. szám alatt csatolva) az Indítványozó 2014. június 23-án vette kézhez, az Abtv. 30. § (1) alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §), ugyanis Indítványozó az 6/2013 (III.1.) AB-határozat alapján egyházi státuszát nem veszítette el, ugyanakkor ezzel ellentétesen az Ítélet alapján nem egyházi jogi személyként ítélték meg helyzetét a költségvetési forrásra való jogosultság megállapításakor. Ennek eredményeként hátrányos megkülönböztetés érte az egyházi jogi személyekkel összehasonlítva, illetve a státuszából fakadó költségvetési forrásoktól mint jogos várományától zárták el. Az Indítványozó ügyének alkotmányos jelentőségét az is adja, hogy vonatkozásában a fentebb idézett AB-határozatot az eljáró jogalkalmazók figyelmen kívül hagyták, amely a jogállamiság súlyos sérelmét jelenti. A bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangjáról tehát a t. Alkotmánybíróságnak feltétlenül döntenie kell.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az Indítványozó kéri adatai zártan kezelését.

I. Alkalmazandó jogszabályok

a) Alaptörvény

B) cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

(2) Magyarország államformája köztársaság.

(3) A közhatalom forrása a nép.

(4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja. "

I. cikk

„(...)

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. "

VII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a vallás vagy más meggyőződés szabad megválasztását vagy megváltoztatását és azt a szabadságot, hogy vallását vagy más meggyőződését mindenki vallásos cselekmények, szertartások végzése útján vagy egyéb módon, akár egyénileg, akár másokkal együttesen, nyilvánosan vagy a magánéletben kinyilvánítsa vagy kinyilvánítását mellőzze, gyakorolja vagy tanítsa. "

XIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. "

XV. cikk

(...)

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

24. cikk

„(...)

(2) Az Alkotmánybíróság (...)

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját; (...)"

(3) Az Alkotmánybíróság

(...)

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

b) Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és

b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

(...)

43. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

(2) A bírói döntést megsemmisítő alkotmánybírósági döntés eljárási jogkövetkezményére a bírósági eljárások szabályait tartalmazó törvények rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A bírói döntés Alkotmánybíróság általi megsemmisítése következtében a szükség szerint lefolytatandó bírósági eljárásban az alkotmányjogi kérdésben az Alkotmánybíróság határozata szerint kell eljárni.

(4) Az Alkotmánybíróság a bírói döntés megsemmisítése esetén megsemmisítheti a döntéssel felülvizsgált más bírósági vagy hatósági döntéseket is."

c) 1993. évi III. tv. a szociális igazgatásról és a szociális ellátásokról

„4. § (1) E törvény alkalmazásában

(...)

m) fenntartó

(...)

mb) a lelkiismereti és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról szóló törvény szerinti nyilvántartásba vett egyház, annak belső egyházi jogi személye (a továbbiakban együtt: egyházi fenntartó), nem minősül egyházi fenntartónak az a jogi személy, amely más típusú szervezetként jogalanyisággal rendelkezik, így különösen a civil szervezet, annak alapszabályban jogi személlyé nyilvánított szervezeti egysége, az alapítvány, annak alapító okiratban jogi személlyé nyilvánított szervezeti egysége, a gazdasági társaság,”

(...)

II. Tényállás

1. Az Indítványozó egyházi jogi személyként (1990. évi IV. tv alapján) működött 1999 óta Magyarországon a lelkiismeret és vallásszabadság jogáról, valamint az egyházak, vallásfelekezetek és vallási közösségek jogállásáról 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban Ltv.) hatályba lépéséig.

2. Hitéleti tevékenysége mellett fenntartóként közfeladatokat is ellátott, az általa fenntartott [REDACTED] szociális szolgáltatásokat nyújtott: házi segítségnyújtó és szociális étkeztetési szolgáltatásokat biztosított rászorulóknak. A 2011. évre vonatkozóan 206 636 183 forint állami, és 83 341 430 forint kiegészítő egyházi normatív támogatást kapott.

3. 2012. január 1-jén az Ltv. hatályba lépésével elveszítette egyházi státuszát, az Országgyűlés pedig 8/2012. (II. 29.) számú határozatával elutasította az Indítványozó egyházkénti nyilvántartásba vételi kérelmét.

4. Az Ltv. értelmében az Indítványozó egyesületté alakult át.

5. Tekintettel egyházi státusza elvesztésére, nem folyósították számára a kiegészítő egyházi normatívát a költségvetésből sem 2012-ben, sem utóbb erre az évre tekintettel.

6. Az Alkotmánybíróság 6/2013. (III. 1.) számú határozatával (a továbbiakban Abh1.) az Ltv. számos rendelkezését megsemmisítette, és egyebek mellett kimondta, hogy „a

rendelkezők alapján elfogadott OGYh.-hoz és az Ehtv. [értsd: Ltv.] közvetlenül hatályosult 34. § (4) bekezdéséhez joghatás nem fűződhet, azok alapján az OGYh. mellékletében megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el, vallási egyesületté történő átalakulásuk nem kényszeríthető ki.” (215. pont).

7. Az Indítványozó az AB-határozat közzétételét követően bírósághoz fordult azzal a kérelemmel, hogy a szervezetét vegyék (ismételten) nyilvántartásba mint egyházi jogi személyt. A Miskolci Törvényszék 2013. március 4-i végzésében a kérelemnek helyt adva egyházként bejegyezte az Indítványozót (P/4. számon mellékelve).

8. Az Indítványozó által működtetett intézmény után járó költségvetési támogatási összegek (normatívák) ellenőrzését a Magyar Államkincstár Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Igazgatósága 2013. július 22-én rendelte el. Az elsőfokú közigazgatási határozat a 2012. január 1-je és 2012. december 31-e közötti időszakra 1 684 605 forint állami normatíva visszafizetési kötelezettségét rendelte el, ugyanakkor a kiegészítő egyházi normatíva kifizetése iránt az Indítványozó által benyújtott kérelmet (183 174 327 forint) elutasította.

9. A Magyar Államkincstár Központi Önkormányzati Főosztálya mint másodfokú közigazgatási hatóság az Indítványozó által megfellebbezett határozatot helyben hagyta. E Határozat ellen az Indítványozó keresettel élt, a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Ítéletében a keresetet elutasította.

10. Mind az első-, illetve másodfokon eljáró közigazgatási hatóság, mind az eljáró bíróság határozata indoklása azt tartalmazta, hogy az Indítványozó a szociális törvény értelmében nem minősül egyházi fenntartónak, mert a 2012. évben nem szerepelt az Ltv. szerinti, az egyházakról vezetett miniszteri nyilvántartásban.

11. Az Indítványozó, mint közfeladatot is ellátó egyház karitatív munkája ellehetetlenült. Évek óta ellátott közfeladatait nem tudta biztosítani (gyermekétkeztetés, idős- és mozgássérült-gondozás), ezzel kb. 1000 fő ellátása került veszélybe. 67 fő elbocsátására kényszerült a kiegészítő egyházi normatíva elmaradása miatt, a csoportos létszámleépítés miatt viszont nem indulhatott a tevékenységét esetlegesen finanszírozni képes pályázati forrásokért.

12. A szolgáltató intézmény sokmillió veszteséggel tudott továbbműködni, az ellátottak nagy részét elveszítették.

13. Az Indítványozó 2013. április 26-án annak ellenére, hogy az AB határozata egyházi státuszának jogfolytonosságát, továbbá azt is kimondta, hogy a hatályban maradt Ltv. alapján nincs akadálya az Indítványozó egyházkénti miniszteri nyilvántartásba, továbbá szemben azzal a ténnyel, hogy a bíróság egyházként nyilvántartásba vette 2013. március 4-én, nem részesült a kiegészítő egyházi normatívából.

14. Az Indítványozó megjegyzi, hogy az Abh1-ből következő miniszteri bejegyzés elmaradása miatt kezdeményezni kényszerült az Ltv. szerint egyházkénti elismerési eljárást, de kérelmét elutasították.

III. A bírói döntés alaptörvény-ellenességének okai

Az Alkotmánybíróság gyakorlata

15. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tulajdonhoz való jogot. Az AB klasszikus megfogalmazásában: *„Az Alkotmány a tulajdonjogot mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti védelemben. Az alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa.”*

16. A testület következetes gyakorlata, hogy a tulajdonjog védelme tágabb kört ölel föl, mint a polgári jogi védelem. Az alkotmányos tulajdonvédelem kiterjed minden olyan jogosítványra, amely a jogosult jogi pozícióját meghatározza [17/1992. (III. 30.) AB határozat, 40/1997. (VII. 1.) AB határozat]. Egy korai határozatában az AB ezt így fogalmazta meg: *„Az Alkotmánybíróság elvi élel mutat rá arra, hogy az Alkotmány 13. § (1) bekezdése nemcsak a tulajdonjog, hanem az azzal összefüggő minden vagyoni jog biztosítására vonatkozik.”* 17/1992. (III.30.) AB-határozat. Így az alkotmányos tulajdonvédelem magában foglalja a tulajdonjog egyes részjogosítványait, tehát a birtoklás, a használat, és a hasznok szedésének jogait, és a jogos váromány védelmét is.

17. A tulajdonhoz való jog nem korlátlan és korlátozhatatlan. Az alapjogként védett tulajdonjog tartalmát annak köz- és magánjogi korlátaival együtt kell értékelni. Az alkotmányos tulajdonvédelem terjedelme függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától. Erre is utal a tulajdonhoz való joghoz kapcsolódó azon alaptörvényi mondat („*A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.*” - Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés), amely a korábbi Alkotmányhoz képest új elem a tulajdonjog alkotmányos megfogalmazásában.

18. Az Alkotmánybíróság közelmúltban hozott határozatában is foglalkozott a tulajdonjog korlátozásának alkotmányossági kérdéseivel. A takarékszövetkezetek integrációja ügyében benyújtott alkotmányjogi panasz elutasításában a testület kiemelte, hogy „*a jogalkotó a Takarékbanknak és az SZHISZ-nek a Tv.ben meghatározott módon biztosított irányítási jogosultságok révén olyan jelentős mértékben csökkentette az integrációval érintett hitelintézetek gazdasági önállóságát, s ezáltal olyan, a tulajdonjogba történő beavatkozást valósított meg, mely az ezt ellensúlyozó előnyök hiányában alaptörvény-ellenes lenne.*” (20/2014. (VII. 3.) AB-határozat, 173.) A testület e friss, és a tulajdonjogi korlátozást érintő nagy horderejű döntéséből is világos, hogy egy kétségtelenül fennálló tulajdonjog-korlátozás alkotmányosságának feltétele a megfelelő ellensúlyok megléte, másként fogalmazva az értékgarancia biztosítása.

19. Az egyházak jogi státuszának kérdésével az Alkotmánybíróság alapvető jelentőségű 6/2013. (III.1.) AB-határozatban foglalkozott. Ebben egyebek mellett megsemmisítette az egyházként való elismerésre irányuló eljárás egyes szabályait, az egyesületté történő átalakulásról rendelkező szabályokat, továbbá alkotmányos követelményként fogalmazta meg, hogy „*az állam a vallási csoportok önálló működését lehetővé tevő sajátos egyházi jogállás, valamint az egyházak számára hozzáférhető további jogosultságok megszerzését a vallásszabadsághoz való joghoz, illetve az adott jogosultsághoz igazodó, tárgyilagos és ésszerű feltételek alapján, az Alaptörvény XXIV., illetve XXVIII. cikkének megfelelően, tisztességes eljárásban, jogorvoslati lehetőség mellett biztosítsa.*”.

20. Azt is megállapította az Abh1, hogy nem kényszeríthető ki azon szervezetek egyesületté alakítása, amelyek egyházi elismerés iránti kérelmét a 8/2012. (II.29.) országgyűlési határozat elutasította. Továbbá kimondta a kötelező egyesületté való átalakulást

elrendelő szabály alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, VII. cikkének, XXIV. cikkének, XV. cikkének és XXVIII. cikkének sérelme miatt.

21. Az egyházi státusz kapcsán az AB leszögezte, hogy „Az Ehtv. 17. §-a szerint az egyházakról a miniszter nyilvántartást vezet. Az egyházi jogállást nem a miniszteri nyilvántartásba vétel hozza létre, hanem az egyházi jogállás egyik következménye, hogy az ilyen jogállással rendelkező vallási közösségeket a miniszter köteles nyilvántartásba venni [kiemelés tőle - KDA]. Mivel az Alkotmánybíróság jelen határozatának következtében nem maradt hatályban az Ehtv.-ben olyan szabály, amely a miniszter általi nyilvántartásba vételt kizárólagosan az egyház Országgyűlés általi elismeréséhez (illetve az Ehtv. Mellékletének módosításához) kötné, nincs törvényi akadálya annak, hogy az OGYh.-ban elutasított, de a jelen határozat visszamenőleges hatályú rendelkezése értelmében az egyházi jogállásuktól meg nem fosztott vallási közösségek az Ehtv. 17–18. §-ának megfelelően adataikat bejelentésük a miniszternek és az nyilvántartásba vegye őket.”

22. Az Indítványozó számára a költségvetési törvény alapján biztosított és jelen beadvány tárgyát is képező normatívára tekintettel kiemelkedő jelentőségű az, hogy az AB éppen az egyházaknak járó forrásokkal kapcsolatos hátrányos megkülönböztetés kiküszöbölése érdekében semmisítette meg az Ltv. akkor hatályos 37. § (1) bekezdését. „A 37. § (1) bekezdése pedig az egyházi célú költségvetési támogatásokból zárná ki a Mellékletben nem szereplő egyházakat, ezért annak érdekében, hogy az alaptörvény-ellenes törvényi rendelkezések alkalmazásával elutasított elismerést kérő egyházak az Ehtv. Mellékletébe iktatott egyházakhoz képest ne kerüljenek indokolatlanul hátrányos helyzetbe, az Alkotmánybíróság ezt a szabályt is megsemmisítette.”

23. Az AB legutóbbi, az Ltv. alkalmazásával kapcsolatos határozatában (27/2014. (VII. 23.) AB-határozat, a továbbiakban: Abh2), kimondta a következőket is: „Az Alaptörvény XV. cikke alapján a törvény előtt mindenki egyenlő; Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés – nevesítetten is vallás vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel – nélkül biztosítja. Az Ehtv. 2012. január 1-jétől 2012. augusztus 31-éig hatályos – alaptörvény-ellenes – 34. § (1), (2) és (4) bekezdései szerint egyesületté minősített vallási közösségek a jogállásuk elvesztésével kapcsolatos jogorvoslat biztosításának indokoltsága szempontjából összehasonlítható csoportba tartoznak, függetlenül attól, hogy az

Alkotmánybíróság az ügyükben az Abh.-ban [Abh1] mondta ki, vagy utóbb mondja ki az alaptörvény-ellenes rendelkezés alkalmazhatatlanságát; (...) Az Ehtv. 33. § (1) bekezdésének [amely azokra a közösségekre vonatkozik, amelyek tekintetében az Abh1. a kötelező egyesületté alakulásról szóló rendelkezés alkalmazhatóságát kizárta] szigorú nyelvtani értelmezése ugyanakkor eredményében egymással összehasonlítható helyzetben lévő vallási csoportok közötti – a fentiek alapján indokolatlan – hátrányos különbségtételhez vezetne az azonos alaptörvény-ellenes rendelkezések által okozott jogsérelemmel [kiemelés tőlem - KDA] kapcsolatos jogorvoslathoz való hozzáférés szempontjából.”

24. Az Abh1. és Abh2. együttes értelmezéséből az következik, hogy az Alkotmánybíróság alaptörvény-ellenesnek tartja, ha az Ltv. hatályban maradt és továbbra is alkalmazandó szabályaihoz olyan joghatások fűződnek, amelyek a határozatokban foglalt alkotmányos követelményekkel összeegyeztethetetlen módon hátrányos megkülönböztetés valósítanak meg az egyházi jogi személyek között.

Az Európai Emberi Jogi Bíróság joggyakorlata

25. Az Emberi Jogok Európai Egyezményét a hozzá kapcsolódó joggyakorlattal együtt az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok is számos alkalommal figyelembe vették jogalkalmazói tevékenységük során. Mi több, az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok nem pusztán figyelembe veszik, hanem egyfajta kötelező minimum sztenderdként tekintenek a strasbourgi gyakorlatra, mely alá a magyar jogvédelmi szint semmi szín alá nem mehet. Ebben a körben az Alkotmánybíróság *expressis verbis* kimondta, hogy egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (mint például az Egyezmény). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság (és a rendes bíróságok) által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Bíróság által kibontott) jogvédelem szintje.

26. A *pacta sunt servanda* elvéből [Alaptörvény Q. cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak és a rendes bíróságoknak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „precedens-határozataiból” ez kényszerűen nem következne (1718/B/2010. AB határozat).

Minthogy a jelen beadványban hivatkozott alapjogok – a tulajdonhoz való jog, a jogállamiság elve, diszkrimináció tilalma – védelme hasonló módon szerepel mind az Egyezményben, mind az Alaptörvényben, tisztelettel kérem, hogy az idézett strasbourgi gyakorlatra figyelemmel is hozza meg a t. Alkotmánybíróság a döntését. A fentieken túl a strasbourgi joggyakorlatot azért is figyelembe kell vennie a t. Alkotmánybíróságnak, ugyanis az nem pusztán egy nemzetközi szerződés – az Egyezmény a magyar jog szerves része. Az Egyezményt ugyanis az 1993. évi XXXI. törvény közvetlenül inkorporálta a magyar jogrendszerbe, így az abban foglalt jogok közvetlenül alkalmazhatók és alkalmazandók a magyar rendes bíróságok eljárásában, hasonlóan bármely más törvényhez. Minthogy azonban az Egyezményben foglalt egyes jogok tartalmát elsődlegesen a Bíróság bontja ki, így értelemszerűen annak esetjogát is figyelembe kell venni jelen eljárásban az ítélet meghozatalakor.

27. A t. Alkotmánybíróság ezt külön is megerősítette a 36/2013. (XII. 5.) AB határozatában, ahol kimondta, hogy abban az esetben, ha egy adott hazai jogszabály azonos tartalmú az Egyezményben, vagy annak valamelyik Kiegészítő Jegyzőkönyvében foglalt joggal, vagy ha e jog biztosítására irányuló kötelezettség teljesítését szolgálja, az Alaptörvény Q) cikkéből az is következik, hogy az Alkotmánybíróságnak tartózkodnia kell az adott jogszabály (vagy jogszabályi rendelkezés) olyan értelmezésétől, amelynek elkerülhetetlen következménye a vállalt nemzetközi jogi kötelezettség megsértése és Magyarország sorozatos elmarasztalása lenne a Bíróság előtt.

28. Mindezek fényében az Indítványozó felhívja a figyelmet a strasbourgi Európai Emberi Jogi Bíróságnak a *Magyar Keresztény Mennonita Egyház és Mások vs. Magyarország*-ügyben hozott ítéletére (application nos. 70945/11, 23611/12, 26998/12, 41150/12, 41155/12, 41463/12, 41553/12, 54977/12 and 56581/12, judgement of 8 April 2014), amelyben egyebek mellett megállapította a strasbourgi bíróság, hogy a Ltv. továbbra is, tehát a 2013. szeptember 1-két követően hatályos szövege szerint is megkülönböztető módon biztosít költségvetési támogatásokat a bevett egyházaknak a vallási tevékenységet végző szervezetekhez képest, amely sérti az Európai Emberi Jogi Egyezmény 9. és 11. Cikkét.

A fenti elvek alkalmazása jelen ügyre

- Hátrányos megkülönböztetés

29. Az Indítványozó egyházi státuszát az Ltv. 2012. január 1-jei hatályba lépésével, illetve az Országgyűlés 8/2012 (II. 29.) számú határozatának eredményeként veszítette el, hiszen utóbbi elutasította egyházkénti elismerését. Mivel újabb, egyházkénti elismerési kérelmét elutasították, civil szervezetként kényszerült nyilvántartásba vételét kezdeményezni.

30. Az Abh1. meghozatala nyomán az Indítványozó kezdeményezte egyházkénti nyilvántartásba vételét, melynek eredményeként a Miskolci Törvényszék 2013. március 4-i végzésében egyházként öt nyilvántartásba vette. A végzés indoklása szó szerint idézi az Abh1. indoklását, amely szerint a 8/2012 (II.29.) OGY-határozat mellékletében felsorolt egyházak egyházi státuszukat nem veszítették el, ugyanis az alaptörvény-ellenesnek nyilvánított törvényi rendelkezések alapján meghozott határozathoz joghatás nem fűződhet.

31. Az Abh1. arról is rendelkezett, és az említett végzés is ismételten utalt arra, hogy mások mellett az Indítványozó egyesületté való átalakulása sem kényszeríthető ki.

32. Az Alkotmánybíróság az Abh1-ben *expressis verbis* utalt arra, hogy az egyházi státuszukat el nem veszítő közösségek hátrányos megkülönböztetés áldozatai volnának, amennyiben az „Országgyűlés által elismert” egyházakhoz képest az egyházi célú költségvetési támogatásokból nem részesednének. Az Abh1. és az Abh2. együttes értelmezéséből az következik, hogy az Alkotmánybíróság alkotmányos követelményként állapítja meg azt, hogy egyetlen egyház tekintetében se fűződhessenek joghatások az alaptörvény-ellenesnek minősített Ltv-szabályok alapján.

33. Az Indítványozó státuszát és a neki járó normatív támogatást érintő jogalkalmazói eljárások nem tesznek eleget az Abh1-ben szereplő megállapításoknak azzal, hogy nem vették nyilvántartásba az Indítványozót (sem), továbbá azzal, hogy a nyilvántartásba vétel tényéhez kötik az egyházi státusz meglétét (vö: *„Az egyházi jogállást nem a miniszteri nyilvántartásba vétel hozza létre, hanem az egyházi jogállás egyik következménye, hogy az ilyen jogállással rendelkező vallási közösségeket a miniszter köteles nyilvántartásba venni”* [...] *„az OGYh. mellékletében megjelölt egyházak egyházi jogállásukat nem veszítették el”* – Abh1.). Továbbá

következéseten ignorálják azt a tényt, hogy az Indítványozó nem veszítette el egyházi státuszát.

34. Ezzel valójában nem csupán az Indítványozó helyzetét lehetetlenítik el, de a jogállamiság elvével összeegyeztethetetlen módon figyelmen kívül hagyják az Alkotmánybíróság határozatait és az abban foglalt alkotmányos követelményeket is.

35. Az Indítványozó az Abh1. óta - függetlenül attól, hogy az Ítélet erről nem kíván tudomást venni - egyháznak tekintendő. Ezt rögzítette a Miskolci Törvényszék 2013. március 4-i végzése is. Mint egyház járt neki a 2012. évre is a kiegészítő egyházi normatíva, melyet a költségvetés a többi egyháznak a közfeladatot átvállaló tevékenységük után folyósít.

36. Az Indítványozó ettől az összegtől mint jogos várományától elesett.

37. Az Indítványozó hátrányos megkülönböztetése a vele összehasonlítható helyzetben lévő, közfeladatokat az államtól átvállaló egyházakkal szemben valósult meg. Ugyanis mindazon egyházak, amelyek állami közfeladatot vállalnak át és látnak el, és erre tekintettel az alapszabályán felül kiegészítő egyházi normatívában részesülnek, ugyanolyan helyzetben vannak, mint az Indítványozó a költségvetéssel fennálló gazdasági kapcsolat, a közfeladatok ellátásának sajátos állami kiszervezése, illetve az egyházak társadalmi tevékenységének, jelen esetben karitatív szerepének elismerése szempontjából.

38. A megkülönböztetésnek nincs ésszerű és objektív indoka, ugyanis az semmiképpen nem tekinthető annak, hogy a jogalkalmazók rendkívül formális jogértelmezéssel utólagosan megfosztják az Indítványozót egyházi státuszától, figyelmen kívül hagyva az Alkotmánybíróság határozatait.

- Tulajdonjog-sérelem

39. Jelen ügyben megvalósult az Indítványozó tulajdonának alaptörvény-ellenes korlátozása is.

40. A tulajdonhoz való jog korlátozása megfelelhet az Alaptörvény követelményeinek, amennyiben az közérdekből, a szükségesség-arányosság elveinek tiszteletben tartásával történt.

41. Az Indítványozó a korábbi években közfeladatokat vállalt át az államtól, szociális szolgáltatásokat nyújtott rászorulóknak. Intézményeit, infrastruktúráját, humán kapacitásait erre tekintettel alakította ki, továbbá arra figyelemmel, hogy egyházi fenntartóként a mindenkori költségvetési törvény alapján tevékenysége után állami és kiegészítő egyházi hozzájárulást (normatívát) kap, mely nélkülözhetetlen forrása munkájának.

42. Ebben a helyzetben érte Indítványozót az Ltv. hatályba lépése, majd a parlamenti elutasítás, amely megfosztotta őt egyházi státuszától. Erre tekintettel az 1993. évi III. törvény alapján nem állapították meg és nem utalták át számára az egyházi kiegészítő normatívát a 2012. évre, amely tevékenysége ellehetetlenüléséhez vezetett.

43. Költségvetési támogatása a fentiek fényében olyan jogos várománynak tekinthető, amely tulajdonjogi védelmet élvez. Az Indítványozó ugyanis a jogbiztonság és a jogállamiság elveiben bízva tervezte és ellátta az államtól átvállalt közfeladatokat, jogkövető és gazdaságilag racionálisan tervező magatartásán nem változott. A jogszabályi környezet, illetve az Abh1-t és Abh2-t figyelmen kívül hagyó jogalkalmazói gyakorlat változott olyan módon, hogy a tevékenysége végzéséhez szükséges normatív támogatást megszüntették, tehát várományát teljesen elvonták.

44. Az Indítványozó álláspontja szerint e tulajdonkorlátozás aránytalan és szükségtelen volt, továbbá semmilyen közérdeknek nem felelt meg. Felhívja ebben a körben a figyelmet arra, hogy nem lehet közérdeknek tekinteni azt a költségvetési korlátozást, amelynek eredményeként több száz rászoruló étkeztetése és otthoni ellátása kerül veszélybe.

45. Mivel az Indítványozó által ellátott szolgáltatás közfeladatnak minősül a szociális és a gyermekvédelmi törvény keretei között, az is felmerül kérdésként, hogy mi történik azokkal az ellátott rászorulókkal, akiknek juttatásait eddig az Indítványozó biztosította? A bírói döntés által szentesített állapot szerint ezek az emberek nem részesültek a 2012. évben az utánuk járó normatíván keresztül járó törvényi támogatásban.

46. Az Indítványozó arra is felhívja a figyelmet, hogy az Alaptörvény beemelte a tulajdonhoz való jog fogalmi keretébe az azzal járó társadalmi felelősség gondolatát. Jelen ügyben az Indítványozótól teljes egészében elvont támogatási összeg éppen a társadalmi szolidaritás szolgálatába állított tulajdonnak az elvételét valósította meg.

- A vallásszabadság sérelme

47. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a vallásos meggyőződésből fakadó cselekedetek különös védelmet élveznek. *„A lelkiismereti és vallásszabadság külön is nevesített joga azt ismeri el, hogy a lelkiismereti meggyőződés, s ezen belül, adott esetben a vallás az emberi minőség része, szabadságuk a személyiség szabad kibontakozásához való jog érvényesülésének feltétele. Az általános személyiségi jogból folyó cselekvési szabadságnak különös súlyt ad, ha a személyiség lényegét érintő lelkiismereti vagy vallási meggyőződésből fakad a cselekedet.”* (4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 48, 50-51.)

48. Az Indítványozó mint elkötelezett újprotestáns felekezet létrejötté óta végez szociális tevékenységet. Vallásos meggyőződésének, hitének egyik megnyilvánulása, hogy ebből fakadóan vallásos indíttatású, karitatív tevékenységet végez az elesettek érdekében és körében.

49. Az Alaptörvény VII. cikkében szereplők alapján a vallásszabadság védelme és az, hogy mindenki vallásos meggyőződését cselekedetek útján kinyilvánítsa, alkotmányos védelmet élvez.

50. Számos más, karitatív tevékenységet végző felekezethez hasonlóan az Indítványozó is intézményes keretek között gyakorolta és gyakorolja keresztényi, a jézusi tanításon alapuló karitatív tevékenységét. E tevékenység vallásos meggyőződésének egyik formája: segítő tevékenységének köszönhetően hite tettekben is megnyilvánul.

51. Másként fogalmazva éppen az általa fenntartott intézmény működésén keresztül valósult meg vallásos meggyőződésének kinyilvánítása, melynek nagyon fontos eredménye, hogy a rászorulókat támogatásban részesültek.

52. Az Indítványozót megillető kiegészítő egyházi támogatás elvétele közvetlenül hatott erre a vallásos indíttatású tevékenységre oly módon, hogy azt lehetetlenné tette. Ily módon tulajdonának diszkriminatív korlátozása vallásának cselekedeteiben megnyilvánuló megélésében akadályozta, következésképpen sérült a vallásszabadsághoz való joga.

53. Semmi nem indokolja ugyanis azt, hogy az Indítványozó vallási indíttatású cselekedeteinek alapját elvonják, egyetlen olyan szempont nem merült fel az eljáró hatósági, illetve bírósági eljárás során, amely például az egyházi státusszal vagy a vallásszabadság jogával való visszaélésre utalt volna, mint amely szükségessé tenné a jogkorlátozást. Egyetlen olyan más alapjog nem állt az Indítványozó vallásszabadsághoz való jogával szemben, amelynek érvényesülése szükségessé tette volna a jogának korlátozását.

54. Ugyancsak nem tekinthető arányosnak a korlátozás, ugyanis az Indítványozó által fenntartott intézmény óriási veszteségeket szenvedett. Ennek bizonyítéka, hogy képtelen volt a vallásos indíttatású cselekedetei keretében szolgáló intézmény további, változatlan fenntartására.

IV. Kérelem

55. Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokaimat, a megtámadott bírói Ítélet sérti az Alaptörvény XV. cikkében foglalt hátrányos megkülönböztetés tilalmát, mert az Indítványozónak járó egyházi kiegészítő állami támogatást részére nem állapították meg, miközben a 2011. évi CCVI. törvény Mellékletében szereplő szervezetek közfeladatot ellátó intézményei tekintetében a támogatást folyósították. Az Ítélet sérti továbbá az Alaptörvény XIII. cikkében biztosított tulajdonhoz való jogot, mert az Indítványozó tulajdonát érintő határozatok meghozatalakor nem vették figyelembe jogi státuszát, és elvonták kiegészítő egyházi normatíváját. Az Ítélet sérti továbbá az Indítványozó vallásszabadsághoz való jogát, mert tulajdonának diszkriminatív elvétele ellehetetlenítette karitatív tevékenységének mint vallásos cselekménynek a gyakorlását.

56. Mindezekre tekintettel kérem az Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése szerint semmisítse meg a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.068/2014/7. számú Ítéletét mint alaptörvény-ellenes bírósági ítéletet. Kérem továbbá, hogy éljen az Abtv. 43. § (4) bekezdés adta lehetőséggel, és az ítélet alapjául szolgáló Határozatot is (Magyar Államkincstár Központi Önkormányzati Főosztály ÖF/1384/3/2013) semmisítse meg.

Budapest, 2014. augusztus 15.

Tisztelettel,

Az Indítványozó képviselőjében:

